

«ΧΑΙΡΕΤΕ»
(Ματθ. κη' 9)

Χριστός Ανέστη!

Συνάντησις 21η:

Δέν ὑπάρχει μηδέν. Ὑπάρχει Ἀλήθεια.
Δέν ὑπάρχει τάφος. Ὑπάρχει Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.
Δέν ὑπάρχει φόβος. Ὑπάρχει χαρά.
Δέν ὑπάρχει πόνος. Ὑπάρχει εὐλογία.
Δέν ὑπάρχει ἀπελπισία. Ὑπάρχει ἡ «Παρουσία Του»!

Στά **Ἱερουσόλυμα**!!! ☩ ... ἐκεῖνες τίς ἡμέρες!

Δύο κόσμοι τόσο ἀντίθετοι μεταξύ τους, τόσο ἀντιπατικοί:

Ἀπό τό ἓνα μέρος τό **μαχητικό μίσος** καί ἡ ἐνσυνείδητη ἀπιστία
καί ἀπό τό ἄλλο ἡ **δειλή ἀγάπη** καί ἡ **φοβισμένη πίστις**.

Ἔξω ἀπό τίς κλειστές πόρτες ὁ θρίαμβος τοῦ κακοῦ.

☩ Τόν βγάλαμε ἀπό τή μέση ἐκεῖνον τόν «πλάνον». Δέν θά μᾶς ἀπασχολῆ πιά.

Πίσω ἀπό τίς κλειστές πόρτες ὁ φόβος ἐκείνων, πού Τόν ἀγαποῦσαν καί Τόν εἶχαν ἀκολουθήσει... **«οἱ μαθηταί συνηγμένοι διά τόν φόβον τῶν Ἰουδαίων»** (Ἰωαν. κ' 19).

* * *

Ὅσο πένθιμο καί θλιβερό ὑπῆρξε, παιδιά, τό γεγονός τῆς Σταυρώσεως τοῦ Κυρίου, τό ὁποῖο ἐωρτάσαμε τήν περασμένη ἐβδομάδα, τόσο ἀντιθέτως χαρμόσυνο καί θριαμβευτικό εἶναι τό γεγονός τό ὁποῖο πανηγυρίζουμε τίς ἡμέρες αὐτές. Ὁ λατρευτός Διδάσκαλος, πού προχθές τόν βλέπαμε λουσμένο στό αἷμα, γεμάτο πληγές, σήμερα, τό μάθαμε, ζή! Διέλυσε τή μαυρίλα τοῦ θανάτου! Ἔσπασε τή παγερή ἀκίνησι τοῦ τάφου! Κατήργησε τή φθορά! Ὁ Χριστός **«Ἀνέστη»!** καί σκορπάει παντοῦ τριγύρω *φῶς, γαλήνη, ἐνθουσιασμό, ἀνείπωτη χαρά!*

Ἀνέστη ὁ παντοδύναμος Κύριος καί μετὰ τήν Ἀνάστασιν Του περπάτησε νικητής τοῦ θανάτου στήν γῆ μας, γιά νά μᾶς ἀφήσῃ πονεμένους καί ὄρφανούς. Ἐσκόρπισε τή χαρά εἰς τοὺς μαθητές Του καί εἰς ὅλους ὅσους ἐπίστευσαν καί πιστεύουν εἰς Αὐτόν. Ἄς πάρουμε ὁμως τά γεγονότα μέ τή σειρά.

* * *

Λίγο πρὶν τό ξημέρωμα τῆς **«Μιάς τῶν Σαββάτων»** ἡ πόλις, ἡ Ἱερουσαλήμ τρέμει, γίνεται σεισμός κι ὁμως δέν ξυπνᾷ κανεῖς. Οἱ μόνοι πού ἀγρυπνοῦν εἶναι οἱ «τηροῦντες τῆς κουστωδίας». «Ἐσεισθησαν», ἀλλά **«ἐγένοντο ὡσεὶ νεκροί»**, ἀνίκανοι νά καταλάβουν πῶς ὁ **«Χριστός Ἀνέστη»!**

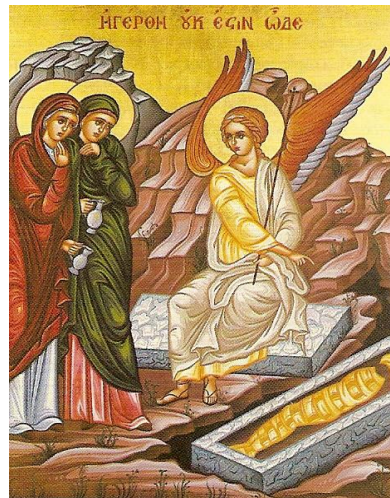
Τήν ἀδιαμφισβήτητον ἀλήθεια περὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἀποδεικνύουν καί τονίζουν ἰδιαίτερως οἱ ἐμφανίσεις τοῦ Ἀναστάντος. Οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ Εὐαγγελιστές περιγράφουν αὐτές τίς ἐμφανίσεις τοῦ Κυρίου μετὰ τήν Ἀνάστασι. Γράφουν λεπτομέρειες, διασώζουν τίς συνομιλίες μαζί Του καί τονίζουν πῶς ὁ Χριστός ἀγγίζει μέ μοναδική τρυφερότητα καί γνῶσι κάθε κρυμμένο πόνο τους καί πόθο.

✱ Στὴ Μαγδαληνὴ ἔφθασε τό ὄνομά της **«Μαρία»**, καί κατάλαβε ποιός εἶναι αὐτός πού τήν ρωτᾷ **«γύναι, τί κλαίεις; τίνα ζητεῖς;»** μπροστά στόν ἄδειο τάφο.

✱ Στίς μυροφόρες γυναῖκες, πού φεύγουν μέ φόβο καί χαρά ἀπό τό κενό μνημεῖο καί τρέχουν νά μεταφέρουν τό μήνυμα τοῦ Ἀγγέλου στοὺς μαθητές Του, ἔρχεται νά τίς συναντήσῃ στό δρόμο τους. **«Χαίρετε...μὴ φοβεῖσθε, ὑπάγετε ἀπαγγείλατε τοῖς ἀδελφοῖς μου...»** (Ματθ. κη' 9-10).

✱ Στοὺς δύο ἄνδρες, πού φεύγουν ἀποθαρρημένοι γιά τοὺς Ἐμμαούς, φανερώναται μ' ἄλλη μορφή. Βαδίζει μαζί τους ὦρες. Τοὺς ἐλέγχει στοργικά γιατί μένουν ἀκόμη **«ἀνόητοι καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ τοῦ πιστεῦειν»** (Λουκ. κδ' 25). Τοὺς ἐρμηνεύει τίς Γραφές, πού μιλοῦν γιά ὅσα **«ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν»** καί μετατρέπει τήν πικραμένη καρδιά τους σέ φλόγα, πού τόν ἀναγκάζει νά μείνῃ μαζί τους. Ἐκεῖ στήν εὐλογία τοῦ ἄρτου τόν ἀναγνωρίζουν καί τότε Αὐτός γίνεται **«ἄφαντος»**. Ὁ Χριστός φεύγει καί οἱ δύο ἄνδρες τρέχουν μέσα στὴ νύχτα πίσω στά Ἱερουσόλυμα, στοὺς ἀδελφούς τους, νά τοὺς ποῦν τά χαρούμενα νέα. Πῶς συνάντησαν τὸν Κύριον, περπάτησαν μαζί Του, συνωμίλησαν, εὐλόγησε τὸν ἄρτον τους...! Τοὺς βρίσκουν ὅλους κλεισμένους στό σπίτι κι ἐκεῖ μαθαίνουν ὅτι ☩

✱ ὁ Χριστός τήν ἴδια ἐκείνη ἡμέρα φανερώθηκε καί στόν Σίμωνα Πέτρο.

Ἡ ὥρα περνᾷ, οἱ σκιές τῆς νύχτας σκεπάζουν τοὺς δρόμους τῆς γῆς, τὰ Ἱεροσόλυμα βυθίζονται ξανά στὸν ἴδιο βαρὺ ὕπνο καὶ αὐτοὶ οἱ λίγοι ἄνδρες, οἱ δέκα μαθητές, ἔλειπε ὁ Θωμᾶς, μέσα στὸ κλειστὸ σπιτί προσπαθοῦν νὰ βροῦν μιὰ λογικὴ ἀπάντησι στὰ ὅσα συμβαίνουν.

✠ Ξαφνικά, χωρὶς ν' ἀκουσθῆ κρότος, χωρὶς ν' ἀνοίξη θύρα ἢ παράθυρο ἔλαμψε τὸ φῶς μιᾶς ὑπερκόσμιας ἀνατολῆς. Ὁ Ἰησοῦς *ὑπέρλαμπρος, ὀλόφωτος, ἀναστημένος* «**ἔστη ἐν μέσῳ αὐτῶν καὶ λέγει αὐτοῖς εἰρήνη ὑμῖν**» (Λουκ. κδ' 36). Τὰ ἄρρασαν, ὅμως ὡς ἄνδρες μένουν ψυχραῖμοι, ἀλλὰ καὶ ἐπιφυλακτικοί. Τί νὰ ἦταν ἄραγε αὐτὸ πού ἔβλεπαν; Φάντασμα; Ἡ στ' ἀλήθεια ὁ Διδάσκαλός τους, ὁ Ἐσταυρωμένος; Ὁ Χριστὸς μας, γνωρίζοντας τοὺς δισταγμοὺς τους τοὺς λέγει: «**Ἐγὼ εἰμι, ψηλαφήσατέ με καὶ ἴδετε**» (Λουκ. κδ' 39). Ναι φαίνονταν καθαρὰ οἱ οὐλές ἀπὸ τὰ καρφιά καὶ τὴν λόγχη. Χαλάρωσε ἡ σφιγμένη καρδιά τους, ἐχάρησαν, φωτίστηκε τὸ πρόσωπό τους.

Ἐνας ὅμως μένει ἀκόμη μέ σφιγμένη τὴν καρδιά. Ὁ Θωμᾶς. Τρέχουν οἱ ἄλλοι, τὸν βρίσκουν καὶ μέ χαρὰ τὸν πληροφοροῦν, «**Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον**!» Ὅντως ἀνέστη! Τὸν εἶδαμε! Μὰ ἐκεῖνος θέλει νὰ δῆ μέ τὰ μάτια του, νὰ ἐλέγξῃ μέ τὸ δάκτυλό του τίς οὐλές στὰ χέρια Του καὶ νὰ ψηλαφήσῃ μέ τὸ χέρι του τὴν πληγωμένη Του πλευρά. Στέκει παράμερα, κλαίει τὴν δυστυχία του νὰ εἶναι ἀπὼν στὴ σημαντικώτερη στιγμή τῆς ζωῆς του. Ὁ λογισμὸς τὸν κατατρώγει: «*ἐγὼ μόνος ἀνάξιος εἰμι τῆς θεᾶς αὐτοῦ*». Πῶς θὰ πείσω τὸν κάθε ἄπιστο νὰ πιστεύσῃ, ἀφοῦ τὸν Ἀναστάντα δὲν τὸν εἶδα, ἀλλὰ ἄκουσα;

Γιὰ τοὺς ἄλλους μαθητές ἡ λαβωμένη πλευρά τοῦ Κυρίου ἔγινε πηγὴ πίστεως, χαρᾶς, δυνάμεως, ἐλπίδος. Βλέπει τὴν ἀλλοίωσι στὰ πρόσωπά τους, στὰ γεμᾶτα φλόγα λόγια τους. Λυπᾶται ὁ Θωμᾶς. Θέλει κι ἐκεῖνος νὰ συναντήσῃ τὸν Διδάσκαλο γιὰ νὰ ἔχῃ κύρος καὶ πειστικότητα αὔριο ὁ λόγος του.

✠ Καὶ «**μεθ' ἡμέρας ὀκτώ**», δηλαδή, τὴν ἐπόμενη ἐβδομάδα, ἴδια ἡμέρα, ἔρχεται ὁ Κύριος καὶ ἀπευθυνόμενος στὸ Θωμᾶ τὸν καλεῖ μέ καλωσύνη. Θωμᾶ, ζήτησες ἀποδείξεις, ἔλα κάνε αὐτὸ πού ζήτησες γιὰ νὰ πεισθῆς. «**Καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός**», μὴν ἀφήνῃς τὴν καρδιά σου νὰ σκληρυνθῆ χειρότερα, ἔλα γίνε κι ἐσύ ἐνθερμος κήρυκας τῆς Ἀναστάσεως. Τότε ξέσπασε ὁ Θωμᾶς σὲ ἐγκάρδια ὁμολογία: «**Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου**». Τώρα τὸ διακηρύσσω! Σὺ εἶσαι πράγματι ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου!

✠ Δέκα περίπου ἡμέρες μετὰ τὸ μεγάλο γεγονός, ἐπτά ἀπὸ τοὺς μαθητές βρίσκονται στὴν Γαλιλαία, ἐκεῖ στὴ θάλασσα τῆς Τιβεριάδας, ἔχουν πάει γιὰ ψάρεμα. Ὁ Κύριος τοὺς περιμένει στὴν ἀκρολιμνιά. Τὸν ἀναγνωρίζουν! Ὁ Πέτρος δὲν ντρέπεται τοὺς ἄλλους μαθητὰς, θέλει νὰ φθάσῃ γρηγορότερα κοντὰ Του. Πέφτει στὴ θάλασσα, δὲν διστάζει, ἀρκεῖ νὰ βρεθῆ κοντὰ Του. Ἐκεῖ εἶναι πού ὁ «*Κύριος ἀποκαθιστᾷ τὸν ἐκλεκτό Του μαθητὴ στὴν πρώτη ἀγάπη καὶ τοῦ προσφέρει ξανά τὸ προνόμιο νὰ νοιάζεται τὰ πρόβατά Του*».

✠ Καὶ ἀργότερα συναντᾷ τοὺς ἔνδεκα καὶ τοὺς ἐβδομήκοντα καὶ πλῆθος ἀπὸ τὸν λαό, πού τὸν εἶχαν ζήσει καὶ τὸν ἀγαποῦσαν «**εἰς τὸ ὄρος οὗ ἐτάξατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς**», στὸ συγκεκριμένο ὕψωμα πού τοὺς εἶχε καθορίσει ὁ Ἰησοῦς. Καὶ εἶναι τότε, πού τοὺς εἶπε νὰ μὴ φοβοῦνται «**Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς**». (Ματθ. κη' 18). Καὶ ὡς ἄνθρωπος πλέον ἐξουσιάζω τὰ πάντα! Τὰ ἐπουράνια καὶ τὰ ἐπίγεια! Τὰ ὄρατὰ καὶ τὰ ἀόρατὰ! Μ' αὐτὴν τὴν ιδιότητα, λοιπόν, σᾶς δίνω ἐντολή: «**Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη**!» Πηγαίνετε, βαδίσσατε πρὸς ὅλες τίς κατευθύνσεις, διασχίσατε τὴν οἰκουμένη καὶ κάνετε μαθητὰς μου ὅλους τοὺς λαοὺς! Νὰ τοὺς βαπτίζετε «**εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος**» καὶ νὰ τοὺς διδάσκετε ὅσα Ἐγὼ σᾶς ἔχω κατὰ καιροὺς παραγγεῖλει.

Νὰ γνωρίζετε δὲ ὅτι ποτὲ δὲ θὰ μείνετε μόνοι. «**Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος**». (Ματθ. κη' 20). Δηλαδή, παιδιὰ, ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ὑποσχέθηκε στοὺς μαθητὰς του καὶ μέσῳ τῶν μαθητῶν του στοὺς πιστοὺς ὄλων τῶν ἐποχῶν. (...*Θὰ εἶμαι μαζί σας, βοηθός καὶ προστάτης σας ὅλες τίς ἡμέρες...*). Τὰ λόγια αὐτὰ χαρίζουν ἐλπίδα καὶ φέρνουν ἀγαλλίασι στὶς ψυχές τῶν μαθητῶν καὶ ὄλων τῶν πιστῶν. Εἶναι ἓνα ἐλπιδοφόρο μήνυμα πού τὸ ὑπογράφει ὁ ἴδιος ὁ χορηγὸς τῆς ζωῆς. Ὁ Κύριος μᾶς ὑπόσχεται «*συνοδοιοπορία καὶ προστασία*».

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ:

Τί θέλουν νὰ μᾶς διδάξουν ὅλα αὐτὰ;

(...) Ἔτσι! Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ οὔτε δειλὴ ἀγάπη, οὔτε φοβισμένη πίστι. Δὲν ἀμφιβάλλουμε, δὲν κρυβόμαστε, δὲν λιποτακτοῦμε. Μένουμε σταθεροὶ ἀγωνιστές καὶ μαχητές τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς πίστεως. Μεταφέρουμε τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως, «*λαλοῦντες καὶ κηρύττοντες*» μέ τὴν γλῶσσα ἀλλὰ προπαντός, μέ τὴ ζωὴ μας. Δὲν φοβόμαστε διότι ἔχουμε τὸν «*Κύριο συνοδοιπόρο καὶ βοηθό*».

Τί λένε οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν τοῦ Θωμᾶ ἀπιστία;

«Ἀπίστησον σὺ ..... ἵνα πιστεύσω ἐγώ.....»

(...) Ἦταν οἰκονομία Θεοῦ τὸ γεγονός. Τὰ τροπάρια τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ, λένε μέ θαυμασμό «*Ἀπιστία πίστιν βεβαίαν ἐγέννησεν*». «*Ὡ καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ! Τῶν πιστῶν τὰς καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε (ὀδήγησε)*». Πραγματικά. Τὸ ὅτι ἐκεῖνος δυσκολεύτηκε τόσο πολὺ νὰ πιστεύσῃ δίνει σ' ἐμᾶς σήμερα τὴν βεβαιότητα ὅτι ὄντως «*Ἀληθῶς Ἀνέστη*» ὁ Κύριος. Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι δὲν ἦταν ἀφελεῖς καὶ εὐφάνταστοι, ἀλλὰ ἀντιθέτως σοβαροὶ καὶ μᾶλλον διστακτικοί. Γιὰ νὰ ἀποδεχθοῦν τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως, ἐζήτησαν πρῶτα νὰ πεισθοῦν οἱ ἴδιοι. Κι ὕστερα ἔδωσαν τὰ πάντα, μέχρι καὶ τὸ αἷμα τους, γι' αὐτὸ τὸ μήνυμα.

Ποία είναι ή έλπιδοφόρος υπόσχεσις μέ τήν όποία κλείει ό Διδάσκαλος τόν πρός τούς μαθητάς λόγον Του τήν ξεχωριστή εκείνη φορά στό όρος τής Γαλιλαίας;

Σέ λίγο ό ίδιος θά έπαυε νά έμφανίζεται. Όσοτόσο θά έξακολουθοΰσε νά ύπάρχει, νά ζή, νά έξουσιάζη γή και ούρανό. Καί έπρεπε νά τό ξέρουν οι πιστοί. Στο δύσκολο άγώνα πού ξεκινούσαν, θά ήταν κοντά τους ό Νικητής! Έκείνος άθόρυβα, μά σταθερά θά τούς στήριζε, θά τούς καθοδηγοΰσε και θά άνοιγε δρόμους. Έκείνος θά έβαζε λόγια φωτισμένα και πειστικά στό στόμα τους και θά άνοιγε τίς καρδιές τών άκροατών τους. Έκείνος θά κατέλυε τά έμπόδια και τίς αντίδράσεις τών όποιων έχθρών. Έκείνος θά ζωογονοΰσε τίς κοινωνίες και θά έσωζε τόν κόσμο. **«Ίδού έγώ μεθ' ύμών είμι»**. Είμαι κοντά σας. Όπως μέ βλέπετε τώρα μπροστά σας. Είμαι και θά είμαι σέ σάς και σέ όλους τούς μαθητάς σας. **«Έως τής συντελείας του άιώνας»!**

Γιατί ό Ευαγγελιστής Μάρκος λέγει για τόν Ίωσήφ τόν από Αριμαθαίας **«τολμήσας»**; Έχρειάζετο τόλμη;

(...) Μάλιστα! Έχρειάζετο τόλμη, διότι ώμολόγησε τήν πίστιν του μπροστά σέ έχθρικό περιβάλλον, ΨΑρχιερείς, Γραμματείς, Φαρισαίοι και όλος εκείνος ό όχλος! Όμως, ό κεκρυμμένος μαθητής του Κυρίου απέβαλλε τό φόβο, γίνεται θαρραλέος και άγωνιστής, όπως άρμόζει σέ κάθε γνήσιο μαθητή του Κυρίου! **«... τολμήσας εισήλθε πρός Πιλάτον και ήτήσατο τό σώμα του Ίησοΰ»**.

Σήμερα όμως μετά από είκοσι αιώνες μάς χρειάζεται τόλμη για νά όμολογήσουμε τήν πίστι μας;

▲ Χρειάζεται τόλμη νά όμολογήσουμε τήν πίστι μας. (Νοιώθουμε τήν άνάγκη νά κάνουμε τό σταυρό μας, θά τόν κάνουμε άφοβα ή θά κοιπάξουμε γύρω μας κι αν κάποιος μάς κοιπάξη θά δειλιάσουμε και δέν θά τόν κάνουμε;)

▲ Χρειάζεται τόλμη για νά έκφράσουμε τήν λύπη μας και μέ ευγένεια και καλωσύνη νά βοηθήσουμε τόν φίλο μας πού βλαστημάει από κακή συνήθεια.

▲ Χρειάζεται τόλμη νά υπερασπισθοΰμε τό συμμαθητή μας, έστω κι αν είμαστε βέβαιοι για τήν άθωότητά του.

▲ Χρειάζεται τόλμη νά όμολογήσουμε τήν άλήθεια και νά σταθοΰμε στό πλευρό του συκοφαντημένου και άδικημένου φίλου.

▲ Χρειάζεται τόλμη για νά άντισταθοΰμε στό κακό και στό ψέμα.

Αλλά άς έρθουμε και στον έαυτόν μας. * Χρειάζεται τόλμη νά δοΰμε τόν «*έαυτόν*» μας, σέ ποιά κατάσταση βρίσκεται, ποιά είναι τά πάθη του, ποιές είναι οι άδυναμίες του. * Χρειάζεται τόλμη νά άσχοληθοΰμε μέ τόν έγώισμό μας, μέ τό θυμό μας, μέ τό φθόνο μας, μέ τήν υπερηφάνειά μας, μέ τή ζήλεια μας, μέ τή φιλαρχία μας, μέ ..., μέ ..., και γενικά μέ όλα εκείνα τά έλαττώματα, πού φθείρουν τήν ψυχή μας. Μετά από όλα αυτά τί θά σημειώσουμε σαν σύνθημα;

ΣΥΝΘΗΜΑ: «Δέν ύπάρχει φόβος και δειλία, αλλά χαρά και εύλογία. Ό **Χριστός άναστήθηκε** και είναι μαζί μας»!

Τό **«Χριστός Άνέστη»**, ό ώραιότατος αυτός χαιρετισμός, είναι για όλους μας ένα μήνυμα χαράς, αισιοδοξίας, έλπίδας και άγάπης. Μέσα σ' αυτό κρύβεται ή θεική άγάπη του Χριστου, πού δέν έρχεται «ίνα κρίνη τόν κόσμο» αλλά έρχεται ως **Σωτήρας** και **Λυτρωτής**. Είθε μέ τή χάρη και τήν εύλογία του Θεοΰ ποτέ νά μίν λυγίζουμε στή ζωή. Παιδιά, οι Πατέρες τής Έκκλησίας μάς διδάσκουν: Έχουμε δύναμη, έχουμε «Θεό» και ούρανό. Δέν έχουμε τίποτε νά φοβηθοΰμε. Ό **«Κύριος»** θά είναι **«μεθ' ήμών πάσας τάς ήμέρας τής ζωής ήμών»**. Είναι πίσω από τήν κλειστή πόρτα τής ψυχής μας, περιμένει για νά άνοιξομε νά μηϊ μέσα και νά μάς φέρη τή χαρά, τήν ειρήνη και τήν Άνάστασι. Άς δίνουμε πάντα «θαρραλέα» τήν άπάντησι του χαιρετισμοΰ: **«Άληθώς άνέστη ό Κύριος»**. Όλοι μαζί τώρα: ☩

ΠΡΟΣΕΥΧΗ:

«Χριστός άνέστη έκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας και τοίς έν τοίς μνήμασι ζοήν χαρισάμενος». (τρίς)

«Αναστάς ό Ίησοΰς από του τάφου, καθώς προείπεν, έδωκεν ήμίν τήν αιώνιον ζοήν και μέγα έλεος. Άμήν».

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Ό Νικητής του θανάτου.(Άρχιμ. Γ. Δημοπούλου) ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ: Λυδία, Σωτήρας, Ή Δράσις μας.

